

Sygn. Akt XVII AmA 39/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy **Magdalena Żabińska**

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Biura (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Biura (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 13 czerwca 2012 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od Biura (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz adwokata M. B. kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych), tytułem wynagrodzenia kuratora procesowego powoda,
4. nakazuje pobrać od Biura (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych), tytułem wydatku.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmA 39/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją Nr (...) z dnia 13 czerwca 2012 r. na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy nałożył na spółkę Biuro (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości 30 917 zł, będącej równowartością 7 000 euro z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 ww. ustawy w wezwaniu z dnia 13 października 2011 r. w postępowaniu wyjaśniającym o sygn. (...).

Od wyżej wymienionej decyzji strona powodowa – Biuro (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. złożyła odwołanie, w którym wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uchylenie nałożonej na nią kary pieniężnej.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że zwłoka w dostarczeniu informacji Prezesowi wynikała z niedopełnienia obowiązków służbowych pracownika, który nie poinformował zarządu o otrzymanej korespondencji. Zarząd po otrzymaniu informacji o zaistniałej sytuacji, złożył wymagane informacje. Podkreślił, że zwłoka wynosiła 30 dni, od upływu 14-dniowego terminu, wobec tego uznał ją za nieznaczną. Ponadto, zdaniem powoda „organ naruszył przepis art. 101 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, gdyż przepis ten daje fakultatywne uprawnienie do nałożenia kary pieniężnej w przypadku nieudzielenia żadnych informacji”. Podkreślił również, że Prezes powinien wziąć pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów. Powodowa spółka stoi na stanowisku, że kara pieniężna wymierzona w kwocie 30.917,0 zł jest niewspółmierna do stopnia naruszenia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W treści odpowiedzi pozwany wskazał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i oparta na słusznych przesłankach wynikających z ustaleń faktycznych i prawnych. Nie podzielił argumentacji powoda zmierzającej do wykazania, że za nieprzekazanie przedmiotowych informacji odpowiada pracownik. Zdaniem pozwanego niedopełnienie obowiązków służbowych pracownika nie ma znaczenia względem rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nadmienił, że spółka nie zareagowała na pierwsze wezwanie z dnia 13 października 2011 r. Wskazał również na wagę zadań Prezesa Urzędu, który jest zobowiązany do kontrolowania prawidłowości działań przedsiębiorców. Dodał, że urząd jest w posiadaniu niepokojącej ilości skarg konsumentów na działanie powodowej spółki. W przedmiotowej sprawie zaistniała przesłanka z art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co zdaniem pozwanego uzasadnia nałożenie na powoda kary pieniężnej. Pozwany podkreślił jednocześnie, że powyższa ustawa przewiduje możliwość nałożenia kary w wysokości do 50 000 000 euro, dlatego wbrew twierdzeniu strony powodowej, przy ustalaniu jej wysokości pozwany wziął pod uwagę zakres, stopień, okoliczność naruszenia przepisów.

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 174§1 pkt 2 k.p.c., zaś postanowieniem z dnia 1 października 2018 roku ustanowił dla powoda kuratora procesowego w osobie adwokata M. B. i podjął postępowanie w sprawie.

Kurator procesowy powoda poparł odwołanie, wniósł o zasądzenie kosztów procesu od pozwanego na rzecz powoda oraz o zasądzenie na rzecz kuratora wynagrodzenia za pełnienie czynności kuratora powodowej spółki, powiększonego o stawkę podatku vat oraz zwrotu wydatków według norm prawem przepisanych oraz oświadczył, że koszty nie zostały opłacone w całości ani w części.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Zawiadomieniem z dnia 13 października 2011 r., Nr (...), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował Biuro (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, mającego na celu:

I. wstępne ustalenie, czy we wzorcach umów przedkładanych konsumentom przez Biuro (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz w umowach zawieranych w oparciu o te wzorce znajdują się zapisy mogące naruszać przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz regulacje zawarte w ustawie z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.), co uzasadniałoby wszczęcie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

II. wstępne ustalenie, czy we wzorcach umów przedkładanych konsumentom przez Biuro (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., znajdują się zapisy mogące naruszać chronione prawem interesy konsumentów, co uzasadniałoby podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach – kodeksie cywilnym oraz w kodeksie postępowania cywilnego.

W oparciu o powyższe, wezwał Biuro (...) Sp. z o.o. do:

1. przekazania odpisu KRS (...) Sp. z o.o.,
2. wskazania przekształceń Spółki, które z informacji pozyskanych przez Prezesa Urzędu miały miejsce,
3. przekazania wszystkich stosowanych przez (...) Sp. o.o. w obrocie z konsumentami w ramach prowadzonej działalności wzorców umownych od początku 2011 r. do chwili obecnej z wyszczególnieniem kiedy poszczególne wzorce umowne obowiązywały,
4. przekazania 10 ostatnich umów zawartych przez spółkę z konsumentami w oparciu o aktualnie stosowany wzorzec umowny, w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania.

Prezes Urzędu jednocześnie pouczył spółkę, iż zgodnie z art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca, choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa lub udzielił informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. /k. 4-5 akt adm./

Powyższe wezwanie zostało doręczone Spółce w dniu 20 października 2011 r. Spółka nie odpowiedziała na niniejsze wezwanie. / k. 6 akt adm./

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2011 r., Nr (...), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zaliczył na poczet dowodów w prowadzonym z urzędu postępowaniu w sprawie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wezwaniu z dnia 13 października 2011 r., następujące dokumenty: wezwanie Prezesa UOKiK z dnia 13 października 2011 r. do przekazania informacji i dokumentów oraz zwrotne potwierdzenie odbioru nr (...). /k. 3 akt adm./

W piśmie z dnia 24 listopada 2011 r. Prezes UOKiK poinformował Spółkę o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary oraz o zaliczeniu na poczet dowodów wyżej wymienionych dokumentów z postępowania wyjaśniającego Nr (...). Jednocześnie Prezes poinformował spółkę, że w oparciu o art. 50 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów każdy ma prawo składania na piśmie - z własnej inicjatywy lub na prośbę Prezesa UOKiK wyjaśnień dotyczących istotnych okoliczności sprawy. Ponadto, spółce przysługuje prawo ustosunkowania się do zarzutu postawionego w postanowieniu o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Prezes wyznaczył spółce 7-dniowy termin od daty otrzymania pisma na zajęcie stanowiska. /k. 7-8 akt adm./

Spółka nie złożyła odpowiedzi na powyższe zawiadomienie. /okoliczność bezsporna/

Wezwaniem z dnia 24 listopada 2011 r., Nr (...), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ponownie wezwał Przedsiębiorcę do złożenia dokumentów wskazanych w wezwaniu z dnia 13 października 2011 r. wyznaczając na udzielenie odpowiedzi 5-dniowy termin od dnia otrzymania niniejszego wezwania. /k. 11-12 akt adm./

Powyższe wezwanie zostało spółce doręczone 2 grudnia 2011 r. /k. 13 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe, Spółka złożyła pismo z dnia 6 grudnia 2011 r., w którym wskazała, iż w załączeniu przedłożono aktualny odpis KRS, akt notarialny z dnia 8 marca 2011 r., umowę zbycia udziałów z dnia 8 marca 2011 r., wzorce umowne stosowane od 2011 roku (4 sztuki) oraz dziesięć ostatnich umów zawieranych z konsumentami. /k. 14-16 akt adm./

Postanowieniem z dnia 15 maja 2012 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zaliczył na poczet dowodów w niniejszym postępowaniu dokumenty stanowiące część akt postępowania, tj.:

1. wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 24 listopada 2011 r.,
2. zwrotne potwierdzenie odbioru nr (...),
3. pismo spółki z dnia 6 grudnia 2011 r. (pismo przewodnie (...) Sp. z o.o. wraz z jednym załącznikiem w postaci odpisu KRS) /k. 10 akt adm./

W piśmie z dnia 15 maja 2012 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zawiadomił spółkę o zakończeniu postępowania dowodowego. Poinformował jednocześnie o możliwości zapoznania się z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy. /k. 17-18 akt adm./

Spółka nie skorzystała z przysługującego jej prawa. /okoliczność bezsporna/

W dniu 13 czerwca 2011 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał decyzję Nr (...). /k. 20-22v akt adm./

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, których prawdziwość, wiarygodność i moc dowodowa nie była podważana w postępowaniu sądowym, jak też na podstawie twierdzeń stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i dlatego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 roku (Dz.U.2007.50.331 ze zm.), Przedsiębiorcy są zobowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Niniejsze żądanie powinno zawierać:

- 1) wskazanie zakresu informacji;
- 2) wskazanie celu żądania;
- 3) wskazanie terminu udzielenia informacji;
- 4) pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Natomiast, zgodnie z art. 106 ust. 2 pkt 2 cytowanej ustawy, na przedsiębiorcę może być nałożona kara za niedopełnienie obowiązku udzielenia informacji żądanych przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 50 niniejszej ustawy, gdy ten zaniechał swoim obowiązkom choćby nieumyślnie.

Przenosząc powyższe regulacje prawne na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że nałożenie na powoda kary pieniężnej zostało spowodowane niedopełnieniem przez powoda obowiązku wynikającego z niniejszych przepisów. Powód nie udzielił Prezesowi UOKiK informacji, do jakich został zobowiązany wezwaniem z dnia: 13 października 2011 r., Nr (...) (k. 4-5 akt adm.). Udzielił odpowiedzi na drugie wezwanie z dnia 24 listopada 2011 r., Nr (...) (k. 11-12 akt adm.), składając pismo z dnia 6 grudnia 2011 r., nadane w dniu 7 grudnia 2011 roku, jednak nastąpiło to po upływie terminu wskazanego w wezwaniu z dnia 13 października 2011 roku oraz po wszczęciu przez Prezesa UOKiK postępowania w sprawie nałożenia kary.

W treści odwołania strona powodowa usprawiedliwiała zwłokę w wykonaniu przedmiotowego zobowiązania zachowaniem pracownika, który zataił informację o otrzymaniu korespondencji od pozwanego. Wskazać jednak

należy, iż przyczyna braku odpowiedzi wskazana przez powoda, pozostaje bez znaczenia ponieważ na powodzie ciąży odpowiedzialność za działania swojego personelu oraz za organizację pracy w swoim zakładzie, zwłaszcza, że ustawodawca przewidział odpowiedzialność, o której mowa w art. 106 ust. 2 pkt 2 cytowanej ustawy, choćby przedsiębiorca nie udzielił informacji nieumyślnie.

Sąd Apelacyjny wskazał, że strona odwołująca się nie może zasłaniać się nieprawidłowościami w procesie obiegu korespondencji w Spółce, aby wyjaśnić swoje zaniechanie, ponieważ sposób organizacji pracy, rejestrowanie i obieg korespondencji jest wewnętrzną sprawą przedsiębiorcy. (...)Obiektywnie rzecz ujmując spółka posiadała informacje żądane przez Prezesa Urzędu i mogła ich udzielić, czego jednak nie uczyniła z ww. przyczyny. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt VI ACa 630/15, Lex Nr 2079176)

Powód w treści odwołania wskazał na naruszenie przez pozwanego przepisu art. 106 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Podkreślić należy, iż niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązku przekazania żądanych informacji i dokumentów, co może polegać zarówno na udzieleniu informacji wprowadzających w błąd, jak i na przekazaniu informacji prawdziwych, ale z naruszeniem terminu oznaczonego przez Prezesa Urzędu, może spowodować nałożenie kary pieniężnej. Nałożenie kary na przedsiębiorcę pozostawione jest uznaniu Prezesa Urzędu. Niewątpliwie, w przedmiotowej sprawie spełniona została przesłanka z art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy, w konsekwencji, nałożenie na powodową spółkę kary pieniężnej jest w pełni uzasadnione. Nie jest bowiem możliwe uznanie za słuszne, stwierdzenia naruszenia przez Prezesa niniejszego przepisu, ponieważ powód nie złożył wymaganych przez Pozwanego informacji w określonym terminie, co skutkowało nałożeniem na spółkę kary pieniężnej, zgodnie z przepisami prawa.

Wbrew ciężącemu na powodzie obowiązkowi przekazania informacji Prezesowi UOKiK, powód ich nie udzielił, natomiast korespondencja wysłana po wyznaczonym przez Prezesa UOKiK terminie nie może zostać uznana za realizację niniejszego obowiązku.

Nie sposób zgodzić się ze stroną powodową, jakoby nałożona kara pieniężna w wysokości 30.917,00 zł była niewspółmierna do stopnia naruszenia. Podkreślenia wymaga fakt, iż ustawodawca w art. 106 ust. 2 pkt 2 przewidział możliwość nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości do 50 000 000 euro. Natomiast, pozwany nałożył na powoda karę relatywnie niską, tj. w wysokości 30.917,00 zł, kierując się jednocześnie przekonaniem, że nałożona kara powinna spełniać zarówno funkcję represyjną jak i prewencyjną.

Wysokość kary nie jest uzależniona od wielkości przychodu osiągniętego przez przedsiębiorcę. Przy jej ustalaniu pozwany w sposób prawidłowy wziął pod uwagę przepis art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zawierający przykładowy katalog wytycznych, umożliwiających ustalenie wysokości kary z uwzględnieniem okresu naruszenia przepisów ustawy, stopnia naruszenia przepisów ustawy, okoliczności naruszenia przepisów ustawy, uprzedniego naruszenia przepisów ustawy. Funkcją przepisu art. 111 jest bowiem określenie ram wyznaczających zakres swobodnego uznania administracyjnego Prezesa Urzędu przy stosowaniu kar pieniężnych, przez co należy rozumieć zarówno ustalenie ich wysokości, jak i podejmowanie decyzji co do zasadności i potrzeby nałożenia kary w konkretnym przypadku.

Mając na uwadze powyższe przyjąć należało, iż nałożenie na powódkę kary we wspomnianej wysokości było uzasadnione, zważywszy na fakt, że informacje żądane przez pozwanego miały na celu ustalenie poprawności konstruowania wzorców umownych i umów w oparciu o te wzorce, a strona powodowa nie udzieliła odpowiedzi na wezwanie w terminie. Pozwany pozostawał bez informacji żądanych wezwaniem z dnia 13 października 2011 roku, (odebrany w dniu 20 października 2011 roku z 14 dniowym terminem na udzielenie informacji) aż do dnia 7 grudnia 2011 roku. Niezasadnie zatem w treści odwołania strona powodowa podniosła, iż „zwłoka w udzieleniu odpowiedzi była nieznaczną”. Ponownie przypomnieć tu też należy, że sam fakt złożenia odpowiedzi nie świadczy o prawidłowym wykonaniu nałożonego na powoda obowiązku, gdyż ów obowiązek nie został zrealizowany w wyznaczonym dla powoda terminie. Wskazać przy tym należy, iż słusznie zauważył pozwany, że nieprzekazanie informacji przez powoda wpłynęło negatywnie na realizację jednej z funkcji Prezesa UOKiK, polegającej na „kontrolowaniu prawidłowości

działań przedsiębiorców w obrocie ze słabszym uczestnikiem rynku, jakim jest konsument”. W sposób prawidłowy pozwany uwzględnił również okoliczność, że powódka nie była wcześniej karana przez Prezesa Urzędu.

Brak było również podstaw do przyjęcia, że nałożona przez pozwanego kara we wspomnianej wysokości jest nadmiernie dolegliwa. Strona powodowa nie wykazała w żaden sposób, aby zachodziły jakiegokolwiek przesłanki skutkujące obniżeniem nałożonej przez pozwanego kary pieniężnej. Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara zachwiała jego płynność finansową. Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierzonego naruszenia, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości nałożonej decyzją z dnia 13 czerwca 2012 roku, będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Reasumując powyższe rozważania, zdaniem Sądu Okręgowego, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż zaskarżona decyzja odpowiada przepisom prawa. Z tych względów, na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 ze zm.).

Z uwagi na to, iż kurator procesowy powoda został ustanowiony postanowieniem z dnia 1 października 2018 roku, o jego wynagrodzeniu – w wysokości 720 zł orzeczono w oparciu o §1 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U.2018.536) w związku z § 14 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. (Dz.U.2015.1800). Niniejsza sprawa wymagała bowiem przeprowadzenia rozprawy, a wysokość wynagrodzenia uzasadniona była nakładem pracy kuratora, w szczególności poświęconym na przygotowanie się do działania w postępowaniu, liczbą stawiennictw w Sądzie, w tym na rozprawach oraz wskazanymi przez kuratora czynnościami. Niezasadny był wniosek kuratora o przyznanie wynagrodzenia powiększonego o podatek vat, gdyż wspomniane rozporządzenie nie przewiduje możliwości podwyższenia wynagrodzenia o podatek vat.

Na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) zgodnie z wynikiem procesu nakazano pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 720,00 zł tytułem wydatku, w postaci wynagrodzenia kuratora.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.

SSR (del.) Jolanta Stasińska